

Bruno Thomsen

1908–1987

Bruno Harald Carl Christian Thomsen blev født i København i oktober 1908 og døde efter nogen tids sygdom 9 juli 1987.

Han voksede op i et godt kristent hjem foran på Østerbro, hvor faderen Carl Thomsen var en meget kendt skræddermester med dameskrædderi som speciale.

Det var næppe sunget ved Thomsens vugge, at han skulle blive geolog. Hans forældre havde gerne set ham som præst og indmeldte ham derfor, da han skulle i gymnasiet, på den klassisk-sproglige linje. Han blev student fra Østre Borgerdydsskolen i 1928 (k). Derefter valgte han at studere naturhistorie og geografi.

Efter at have aftjent sin værnepligt i 1931 tog

han skoleembedseksamen i 1935 og fuldendte derefter de obligatoriske kurser i teoretisk og praktisk pædagogik samt skolehygiejne.

På det tidspunkt var det yderst vanskeligt at opnå ansættelse indenfor gymnasieskolen, og for Thomsens vedkommende blev det kun til nogle vikariatet ved københavnske gymnasier. Han fik derefter ansættelse ved Mosaik Drengeskole; men tyskernes besættelse af Danmark medførte, at han en dag stod uden arbejde, fordi skolen måtte lukke på grund af besættelsesmagtens forfølgelse af de danske jøder.

Inden den tid var Thomsen imidlertid kommet geologien på nærmere hold, idet han i 1938 havde assisteret dr. Helge Gry ved de vadehavsundersø-

gelsler, denne havde i gang med basis i laboratoriet i Esbjerg Havn.

Ligeledes som assistent for Gry deltog Thomsen i docent Alfr. Rosenkrantz's 2' Nugssuaq-ekspedition i 1939.

Under krigen assisterede Thomsen atter Gry i vadehavet i 1941 og derefter på kortbladet Løgstør i 1943-45.

Deltagelse i Nugssuaq-ekspeditionen i 1939 havde bragt Thomsen i nærmere kontakt med Rosenkrantz, der i 1943 var blevet udnævnt til professor ved den polytekniske læreanstalt. Da etableringen af GGU skulle i gang i 1946, gjorde Rosenkrantz brug af ham som udrustningsleder for det såkaldte »Nordhold«, Thomsen var jo på forhånd kendt med grønlandske forhold fra sit tidligere ophold. Han fortsatte derefter med grønlandsarbejdet frem i tiden gennem årene 1947, 1949, 1950, 1954, 1958 og 1959.

Thomsen fik betroet betydelige arbejder af praktisk art i forbindelse med udrustningen af ekspeditionerne, men han gik tillige i gang med indsamling af sandprøver til petrografisk analyse, tydeligvis inspireret af Gry, som han livet igennem betragtede som sin læremester og mentor.

Den 1. april 1945 blev Bruno Thomsen udnævnt til assistent ved Mineralogisk Museum, men overgik året efter til Danmarks tekniske Højskole som videnskabelig assistent for professor Alfred Rosenkrantz. Den 1. januar 1953 udnævntes han til amanuensis II og 1. april 1956 til amanuensis I sammesteds.

Thomsens bidrag til den geologiske faglitteratur skal først og fremmest søges i hans mange laboratoriemålinger for dr. Helge Gry til dennes store afhandling: *Quantitative Untersuchungen über den Sinkstofftransport durch Gezeiteströmungen* fra 1942 (*Folia Geogr.* Tom II, no. 1). Derudover har han foretaget og beskrevet en tungmineralanalyse fra Færøerne (*Meddr dansk geol. Foren.* Bd. 12, 1952) og sandprøveundersøgelser fra Vestgrønland (*Medd. om Grønland.* Bd. 157, nr. 2, 1957).

Eftersom den polytekniske læreanstalt ikke havde eget institut, før den flyttede til Lundtofte, havde både Rosenkrantz og Thomsen til huse på museet, hvor de begge tog del i dettes arbejde på forskellig måde. Her forstod Thomsen således »Skolesamlingstjenesten« fra 1945 til 1953.

Bruno Thomsen var først gift med sygeplejerske Gudrun Thomsen f. Madsen, blandt venner kaldt »Mads«. Hun fik lov til at ledsage ham på en af Grønlandsrejserne, men døde desværre ret ung. Thomsen sad tilbage med en ung søn Ib. Bruno Thomsen giftede sig anden gang med Ingrid Erichsen, som var laboratorieassistent hos vennen professor dr. med. Knud Eriksen. Hun blev ham en god ledsager gennem livet i en lang årrække, og fuldstændigt opofrende passede hun ham i hans seneste leveår, da sygdom lagde en stærk dæmper på hans ellers livlige gemyt.

Udenfor geologiens virkefelt var Thomsen interesseret i musik, mest klassisk musik, og han spillede lige fra studentertiden violin i et lille orkester sammensat af naturhistorikere, som bl.a. optrådte ved NOA's dengang berømte »Vår- og Tøbrudsfester« i tredivernes begyndelse.

I festligt lag gav Thomsen i rigeligt mål sit bidrag, og skønt han hverken var den helt store orator eller sanger, havde han en vis evne til at skabe en god og hyggelig stemning ved hjælp af sit egenartede lune og sin tørre humor.

Når han iførte sig præsidentkæden i »2182«, som han var præsident for i næsten 31 år, skete det med værdighed og charme, og alle tilstedeværende afventede med tilbageholdt åndedræt hans slag på gong-gongen, når han med skæmtsom pompøsitet åbnede mødet.

På ekspeditioner og på de øvelseskurser, som han ledede, kunne han godt synes lidt bister og til tider stædig, men han var altid hjælpsom og rede til at gå en ekstra mil for en, der havde brug for det. Som ven var han usvigelig trofast.

Æret være hans minde.

Dan Laursen